Histoire scandinave – Chuyện Bắc Âu

Histoire bilingue proposée par Hùynh Tấn Sĩ JJR 66

Il était une fois, il y a bien longtemps de cela, dans un petit village nordique, un atelier de charpentier. Un jour que le maître était absent, les outils se réunirent en grand conseil sur l'établi. Les conciliabules furent longs et animés, ils furent même véhéments. Il s'agissait d'exclure de la communauté des outils, un certains nombre de membres.
- L'un prit la parole : « Il nous faut, dit-il, exclure notre sœur la Scie car elle mord et grince les dents. Elle a le caractère le plus grincheux du monde »
- Un autre dit « Nous ne pouvons conserver parmi nous notre frère le Rabot qui a le caractère tranchant et épluche tout ce qu'il touche »
- « Quant au frère Marteau, dit un autre, je lui trouve le caractère assommant. Il cogue toujours. Il nous tape sur les nerfs. Excluons le »
- « Et les Clous ? Peut-on vivre avec des gens qui ont le caractère aussi pointu ? Qu'ils s'en aillent ! Et que la Lime et le Rape s'en aillent aussi. A vivre avec elles, ce n'est que frottement perpétuel. Et qu'on chasse le Papier de Verre dont il semble que la raison d'être dans cet atelier soit toujours de froisser »

Ainsi discouraient en grand tumulte, les outils de charpentier. Tout le monde parlait à la fois. L'histoire ne dit pas si c'était le Marteau qui accusait la Scie et le Rabot la Lime , mais il était probable que c'était ainsi car à la fin de la séance, tout le monde se trouvait exclu.

La réunion prit fin subitement par l'entrée du charpentier dans l'atelier. On se tut lorsqu'on le vit s'approcher de l'établit. Il saisit une planche et la scie avec la Scie qui grince. La rabota avec le frère Rabot au ton tranchant qui épluche tout ce qu'il touche. Le frère Ciseau, qui blesse cruellement, notre sœur la Rape au langage rude, le frère Papier de Verre qui froisse, entrèrent successivement en action. Le charpentier prit alors nos frères les Clous au caractère pointu et le Marteau qui cogne et fait du tapage. Il se servit de tous ces outils au méchant caractère pour fabriquer un berceau. Pour accueillir l'enfant à naître. Pour accueillir la Vie.

Ngày xưa đã lâu lắm rồi, ở một làng nhỏ thuộc miền Bắc-Âu lạnh lẻo, trong một xưởng thợ mộc. Một hôm, ông chủ đi vắng, cã hội đồng « Dụng-Cụ » họp mặt trên bàn : Tranh luận, xì- xào rất sôi nổi, có lúc đến nỗi cãi vã om sòm. Vấn đề đặt ra là phải đuổi khỏi cộng đồng một vài thành viên !

- Một anh nói : « Phải đuổi chị Cưa vì chị hay cắn, rức và nghiến răng kèn kẹt suốt ngày… Tánh chị thật là khó chịu »
- Anh khác la « Chúng ta cũng không giử được anh Bào chỉ biết cắt xén, đụng gì cũng gọt lóc không nương tay »
- Chị kia lại kêu « Còn phần anh Búa , tôi thấy hạnh kiểm quá nặng nề, gặp ai cũng bỗ vào đầu, thật không chụi nổi. Xì anh đó ra đi !!»
- « Lại nữa mấy chú Đinh ; làm sao sống nổi với những người tâm địa đâm thọc như vậy được. Mấy chú cút đi ! Theo đó chị Nạo, chị Giũa cũng chuồng luôn đi. Sống với mấy chị đó chỉ có xây xát, va chạm triền miên. Đuổi luôn mấy bà Giấy Nhám, lẻ sống của mấy bã trong xưỡng nầy chỉ đễ càu nhàu. »

Thế là cuộc tranh chấp kéo dài không ngừng. Mọi người phát ngôn bừa bãi không trật tự.. Câu chuyện không kễ rỏ anh Búa kết tội chị Cưa hay chú Bào chỉ trích bà Giũa nhưng chắc chắn là thế,vì kết-thúc tất cã đều bị đuỗi ra khỏi xưỡng !!

Thình lình cuộc cãi vã ồn ào bỗng chấm dứt vì ông thợ mộc mới về. Tất cã câm miệng khi ông cầm lấy một tấm cây và bắt đầu kéo anh Cưa kêu kèn kẹt. Rồi đến anh Bào, gọt lóc không nương tay, anh Đục tàn-nhẫn gây thương tích, chị Giũa ngôn-ngữ cộc-cằn thô-lỗ, bà Giấy Nhám chỉ biết cọ xát càu nhàu, lần hồi bắt tay vào việc… Bấy giờ ông Thợ mới kêu đến anh Búa chuyên đập bỗ vào đầu mấy chú Đinh chỉ biết đâm thọc. Cuối cùng nhờ tất cã mấy anh chị « Dụng-Cụ » tánh tình khó chịu đó ông mới đống thành một cái nôi. Đễ ôm-ấp em bé sắp chào đời. Đễ đón rước Sự Sống !!

Hùynh Tấn Sĩ JJR 1966